

Χριστοστομικές επισημάνσεις

ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΑΓΑΠΗΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΞΟΡΙΣΤΟ

Στην διακόνισσα Ολυμπιάδα ο Ιερός Χριστοστόμος ζωγραφίζει, με ζωντανά χρώματα, μια άλλη εμπειρία στο χώρο της εξορίας και της σκληρής περιπέτειας. Χρονολογικά η επιστολή ισπαθετείται ακριβώς μετά την άφιξη του μεγάλου Πατέρα στην Κουκουσό. Άλλα, από τη μακρινή εποχή της εξακολουθεί να συγκινεί ακόμα και το σύγχρονο αποδέκτη της Χριστοστομικής εξαγόρευσης.

Πρωταγωνιστές της συγκλονιστικής εμπειρίας του είναι δύο μορφές, που τις κατονομάζει και κάποιες άλλες, που τις αφένει στη σκιά της ανωνυμίας. Κοινή έκφραση και κοινή προσφορά όλων αυτών των ανθρώπων ήταν το θερμό φίλτρο και η έμπρακτη αγάπη προς τον κατατρεγμένο Επίσκοπο, μετουσιωμένα σε συγκεκριμένες πράξεις διακονίας. Αποκλειστική επιδίωξη τους ήταν η ανακούφιση του από τις ποικίλες κακοπάθειες, που απειλούσαν την περίζωναν.

Η πρώτη μορφή, ο Διόσκορος. Ένας άρχοντας, για τον οποίο δεν έχουμε άλλα καθοριστικά, βιογραφικά στοιχεία. Αυτός έτρεξε στην Κουκουσό, για να υποδεχθεί τον εξόριο. Πιο πριν, ήταν ακόμα ο Αρχιεπίσκοπος Ιωάννης βρισκόταν στην περιοχή της Καισαρείας, του είχε στείλει έναν υπηρέτη, μόνο και μόνο για να τον παρακαλέσει να μην προμήσει άλλο φιλόξενο

οπίνι, αλλά να δεχτεί να στεγαστεί στο δικό του. Μια σημαντική παρένθεση εδώ. Και άλλοι, ανώνυμοι, είχαν κάνει την ίδια πρόταση, εκφράζοντας την αγάπη τους. Άλλα, ο Διόσκορος όχι μόνο του παραχώρησε το οπίνι του, αλλά «**και πάντα αυτός γίνεται ως και καταβούν αυτού συνεχώς δια**

Άγ. Ιωάννης ο Χριστοστόμος,
Εικόνα 10ου Αιώνα

την πολλήν αυτού δαψίλειαν και την αφθονίαν ἥν βούλεται παρέχειν. (Εγίνε τα πάντα για τον πονεμένο Επίσκοπο, ώστε να τον επικρίνουν συνεχώς για την πολλή απλοχεριά και την

αφθονία των αγαθών, που του πρόσφερε). Για ότι του εξόριο, μετακόμισε ο ίδιος σε κοντινό χωριό, ώστε να μπορεί να τον εξυπηρετεί. Με την πρόθεση να κάνει ανετότερη τη διαβίωσή του, έχισε σπίτι κατάλληλο για το βαρύ και κρύο χειμώνα που έπληττε την περιοχή της Αρμενίας. Ο «δεσπότης» Διόσκορος, όπως τον αποκαλεί ο Χριστοστόμος, συμπεριφέρεται ως ταπεινός διάκονος. Δε διστάζει να τον υπηρετεί, για να ανακουφίζει τους κόπους του. Δεν παύει να προσφέρει αγάπη, για να θεραπεύει τις πληγές της ψυχής του.

Και μαζί μ' αυτόν, πλήθος αγαθών ανθρώπων, που τα ιστορικά κείμενα δε διέσωσαν τα ονόματά τους. Όλοι, με την αγάθην προαίρεση τους, πρόσφεραν αγάπη. «**Και ἔτεροι δε πολλοί επιτροποί και οικονόμοι, παρά των δεσποτών των εαυτών κελευσθέντες δια γραμμάτων συνεχώς παραγίνονται ἐτοιμοὶ κατά πάντα τρόπον πράς αναπαύσαι**», γράφει στην Ολυμπιάδα ο Χριστοστόμος. Κατέφθαναν δηλαδή συνεχώς στην Κουκουσό οικονόμοι και επίτροποι με εντολήν έγγραφη από τους δεσπότες τους, από τα αφεντικά τους, για να τον αναπαύσουν με κάθε τρόπο. Ο παροξυσμός αγάπης αυτού του πλήθους προς το μεγάλο Πατέρα, μετέτρεψε τον τόπο εξορίας του σε παράρτημα του Παραδείσου.

Αλλά και μια πρόσθετη

έκπληξη περίμενε τον Ιερό Χριστοστόμο τη μέρα που πατούσε το πόδι του στην Κουκουσό. Μια δεύτερη μορφή κατέφθασε εκεί, για να σταθεί στο πλευρό του. Η διακόνισσα Σαβίνιανή, «**συντετριμμένη και τεταλαιπωρημένη**», αφού για την προχωρημένη πλικία της ακόμη και η απλή μετακίνηση ήταν δύσκολη υπόθεση. «**Όμως δε τη προθυμία νεάζουσα και μπδενός αισθανομένη των λυπηρών**», έτρεξε κοντά του. Η προθυμία της την έκανε να νεάζει. Και να μην αισθάνεται μήπε κόπο μήπε πόνο. Η Σαβίνιανή προσπάλθε με σταθερότατη απόφαση. Να λειτουργήσει ως πραγματική διακόνισσα, ακόμα και στη Σκυθία (επειδή κυκλοφορούσε η φήμη ότι θα οδηγήθει ίσαμε κει). Με συγκίνηση σημειώνει ο Χριστοστόμος γι' αυτήν: «**ἔτοιμη δε εστίν, ως φησι, μπκέτι υποστρέφειν μπδαμού, αλλά έχει διατρίβειν ἐνθα ἀν ώμεν**». Αφοσιωμένη πριν στη διακονία των έργων αγάπης και φιλανθρωπίας, πήρε τώρα την απόφαση να αφοσιωθεί στην υπηρεσία του μεγάλου αγίου στης καθημερινός του ανάγκης. Δεν υπήρχε πια δρόμος επιστροφής γι' αυτήν. Ο προορισμός της ήταν να βρίσκεται και να διαμένει όπου και ο μέγας εξόριος.

Αυτές ήταν οι τελείως ξεχωριστές εμπειρίες του Χριστοστόμου στην εξορία. Μέσα στην τραχύτητα και την

πικρία των διωγμών γεύτηκε τη γλυκύτητα της αγάπης, που του προσφέρθηκε πλουσιοπάροχα από πλουσίους και φτωχούς, εξέχοντες και ταπεινούς, επώνυμους και ανώνυμους. Από τους ανθρώπους που έσπευσαν να προσφέρουν σ' αυτόν την ταπεινή διακονία τους.

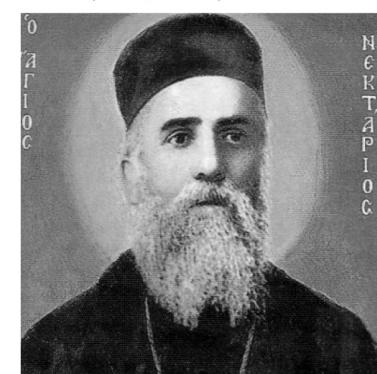
Και η σύγχρονη εμπειρία των δώδεκα εκδιωχθέντων και εξορισθέντων Μητροπολιτών μας έχει πλήθος παράλληλα στοιχεία με αυτή του μεγάλου αγίου.

Όσο πιο μακριά και βίαια διώκονταν από τους άδικους εχθρούς τους, τόσο πιο πολύ τους πλοπίσατε το πλήθος των ανθρώπων. Στερημένοι από τα πάντα, έβρισκαν όλα με αφθονία. Κατοκίνες για να διαμείνουν. Αίθουσες και χώρους για να συνεχίσουν σε δυσμενείς συνθήκες το έργο του ευαγγελισμού των πιστών. Χρήματα και υλικά αγαθά, για την συντήρησή τους και την ολοκλήρωση του τεραποτιλικού τους έργου. Ανθρώπους πρόθυμους να διακονήσουν ίσο στο προσωπικό τους ανάγκες, όσο και στις ανάγκες του συνεχώς επεκτεινόμενου έργου τους.

Αρχιμ. Ε.Μ.

ΜΑΧΗ ΦΩΤΟΣ ΚΑΙ ΣΚΟΤΟΥΣ

Πατριαρχικοί να λέγωσιν, ότι εδιώχθην ως επαναστάτης και ανήθικος; Παναγιώτατε πού ευρίσκονται τα Πρακτικά της καταδίκης μου; Πού οι κατηγορίοι μου; Πού οι μάρτυρες; Πού το σώμα του εγκλήματος; Πού το ἁδαφός, εφ' οὐ εστηρίχθη η κατ' εμού επίσημος κατηγορία, δι' ής κατεδικάζομην εις θητικόν θάνατον; Οποίον μέγα κακόν ειργάσθην προς Υμάς, Παναγιώτατε ή και πρός τινα των Πατριαρχικών, ίνα δολοφονήθω; Διατί η τοσαύτη υμῶν κατ' εμού μῆνις;

Τα λόγια αυτά του αγίου του παρελθόντος αρμόζουν και στους αγίους του παρόντος, στους Δώδεκα αθώους και εναρέτους Μητροπολίτας, που ο Αρχιεπίσκοπος κ. Σεραφείμ εξεθρόνισε κατηγορική δικαστήριο. Μακαριώτατε! Τίποτε άλλο δεν θέλουμε να μάθουμε, παρά μόνο τούτο: «Ποίον εκκλησιαστικόν δικαστήριον» δίκασε και καταδίκασε τους αγίους των ημερών μας;

Οι κοσμικοί δημοσιογράφοι, αλλά και ο πολύς κόσμος, που πληροφορείται, θέλουν να πάρει τη θέμα στο βάθος του.

Ένας από αυτούς έγραψε: «**To θέμα των Ιεραρχών δεν θα κλείσει με την καταδίκη τους. Γιατί ο κόσμος τους αγάπα...** Και η πολιτεία τους είναι πολιτεία θεοφύλακτος. Και την αγάπη τους ο κόσμος τη δείχνει έμπρακτα. Όταν οι Ναοί, που iερουργούν, πλημμυρίζουν πιστούς... Και στα άγια χρόνια της Χριστιανούνης οι μεγάλοι Πατέρες βγαίναν κατόπιν εκλογής. Και ήσαν εκλεκτοί. Όταν η Εκκλησία ήταν Εκκλησία και το πλήρωμα, πλήρωμα, όχι Δεσποτάτο και συμπλήρωμα. Και ο κοσμάκης και κρίση διαθέτει και κοινό νου. Και γνωρίζει ν' αποδίδει τα του Καίσαρος των Καίσαρι. Δια τούτο, άγιοι Πατέρες, μη γράφετε στα παλαιά σας καλυμματά των παράγοντα λαού.

(Ομάδα Πρωτοβουλίας για την κανονικότητα και νομιμότητα στην Εκκλησία, Αθήνα, Σεπτέμβριος 1993, φ.7)

(ΣΧΟΛΙΟ "ΑΓΩΝΑ"): Το παραπάνω σχόλιο που αναφέρεται στον άδικο διωγμό του Αγίου του αιώνα μας, από τον τότε Πατριάρχη Αλεξανδρείας, επεκτείνεται δε, όπως βλέπουμε, και στις μέρες της εποχής Σεραφείμ, με τον σφαγιασμό των δώδεκα αθώων

αγίων Μητροπολιτών που για την εξότασή τους εφαρμόστηκαν από το τότε βρώμικο κατεστημένο ο ίδιος ακριβώς διαβολικές μεθοδείες, όπως και στην περίπτωση του Αγίου Νεκταρίου. Το έτος όμως 1998 με την ανάληψη της Αρχιεπισκοπείας από τον κ. Χριστόδουλο, αναμέναμε τουλάχιστον την αποκατάσταση της αδικίας, σύμφωνα μ' αυτά που ο ίδιος δήλωνε, όταν ήταν Μητροπολίτης Δημητριάδος. Δυστυχώς όμως διαψευστήκαμε. Όχι μόνο δεν αποκαταστάθηκε, μέχρι σήμερα, η κανονική τάξη στους κόλπους της Εκκλησίας (έστω και μετά τον θάνατο των περισσότερων), αλλά δυστυχώς βλέπουμε στις μέρες μας να γίνονται πολύ χειρότερα πράγματα. Βλέπουμε να παραβιάζεται, ασύστολα και ξεδιάντροπα, από τους ταγούς της Εκκλησίας μας το Ορθόδοξο δόγμα και ο Ιερή Παράδοση των Αγίων Πατέρων και δεν ακούγεται σχεδόν καμιά φωνή διαμαρτυρίας. Το δε λυπηρό είναι ότι δεν φαίνεται πουθενά στον ορίζοντα κανένα σημάδι συντριβής και μετάνοιας από τους αυτουργούς. Ας ευχηθούμε όπως τόσο ο Άγιος Νεκτάριος όσο και οι απ' αιώνων διωχθέντες αδίκως Άγιοι, πρεσβεύονταν στον Αγιο Τριαδ